

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ἱεροκήρυκα – Γυμνασιάρχου – Λογοτέχνη.**

Θά προσπαθήσουμε σήμερα, χάριτι Θεοῦ, νά σᾶς μιλήσουμε γιά τό πανδοχεῖο τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ καί ταπεινοῦ ἥρωα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Σ' αὐτό τό πανδοχεῖο μετέφερε τόν τραυματισμένο καί «ἡμιθανῆ» Ἰουδαῖο, ἀδιαφορώντας γιά τόν θανάσιμο κίνδυνο πού διέτρεχε καί ὁ ἴδιος ὁ Σαμαρείτης ἀπό τοὺς ληστές· ἀδιαφορώντας γιά τήν καθυστέρηση στό ταξίδι του· ἀδιαφορώντας γιά τήν ἐθνική καταγωγή τοῦ τραυματισμένου. «Καί ἐπὶ τήν αὖριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καί εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καί ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι...» (Λουκᾶ 10, 35). Ἐμεινε μέ τόν τραυματισμένο τό βράδυ στό πανδοχεῖο. Ξενύχτησε δίπλα του. Λαχτάρησε γιά τήν κατάσταση τῆς υἱείας του. Οἱ πληγές ἦταν πολλές καί βαθεῖς. Τό πρωῒ ὅμως ἔπρεπε νά συνεχίσει τό ταξίδι. Δίνει στόν πανδοχέα δύο (2) δηνάρια ὡς προκαταβολή μέ τήν παράκληση νά προσέχει περιθάλποντας τόν βάνουσα κακοποιημένο Ἰουδαῖο. Μέ τό πέρασμά του καί πάλι, σέ λίγες μέρες, ἀπό τό πανδοχεῖο θά τοῦ κατέβαλλε ὅλα τὰ ὀφειλόμενα.

Στό πανδοχεῖο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη ὁ πονεμένος Ἰουδαῖος βρῆκε σιγουριά καί ἀσφάλεια, θαλπωρή καί ζεστασιά. Εἶχε αὐτόν πού ξενύχτησε στό προσκέφαλό του!

Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία εἶναι τό πανδοχεῖο τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη. Περιθάλλει τὰ πνευματικά τραύματα τοῦ τραυματισμένου πιστοῦ, πού οἱ κράτεις τῆς πολυκέφαλῆς καί πολυώνυμης ἀμαρτίας τοῦ προκάλεσαν στήν ψυχή καί στή συνείδηση. Στό πανδοχεῖο τῆς

Μητέρας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ὅλοι εἶναι εὐπρόσδεκτοι. Τό λάδι καί τό κρασί, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Καλός Σαμαεῖτης γιά νά καθάρισαι τίς πληγές, προσφέρονται μυστηριακά, θεραπευτικά καί ἀπολυτρωτικά. Τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου προτυπώνονται θαυμάσια στήν ὡραιότατη σημερινή παραβολή (κρασί καί λάδι). Καί μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς μας καί μέ τήν ἔνθεη σκέψη μας τί στιγμή αὐτή, στό στασίδι μας, ψάχνουμε νά θυμηθοῦμε τόν Καλό Σαμαεῖτη τῆς ζωῆς μας. Τόν δικό μας, τόν προσωπικό μας Καλό Σαμαεῖτη. Γιατί πολλοί ἀπό μᾶς ἀγαπήσαμε τήν Ἐκκλησία, ἀνοίγοντάς μας τά μάτια μιά ἀφανῆς ἱεραποστολική ψυχή ἢ τό ἀθόρυβο πέρασμα ἑνός ἱεροκήρυκα ἢ ἡ σεπτή μορφή ἑνός ταπεινοῦ ἐφημέριου, ἑνός ἐφημέριου δακρύων καί ἀγάπης Χριστοῦ ἀπύθμενης. Εἰσερχόμαστε στήν Ἐκκλησία τραυματισμένοι καί ἐξερχόμαστε θεραπευμένοι. Εἰσερχόμαστε σάν μαῦρα κοράκια μέ μαύρη ψυχή καί ἀναρίθμητες κακίες καί πάθη στήν καρδιά καί ἐξερχόμαστε λευκά περιστέρια. Εἰσερχόμαστε ἐξουθενωμένοι καί διαλυμένοι ἀπό πένθος βαρύτατο καί ἐξερχόμαστε στηριγμένοι καί παρηγορημένοι, γιατί ἡ βέβαιη ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ ὡραιότητα τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας τῶν κεκοιμημένων - ὡραιότητα πού ἀναδύεται μέσα ἀπό τά ἀναγινωσκόμενα καί ψαλλόμενα κατά τήν ὥρα τῶν ἱερῶν μνημοσύνων - γαληνεύει τίς πονεμένες ψυχές. Ἡ συναναστροφή μας, ἡ χαρισματική συναναστροφή μας μέ τόν κόσμον τῶν ἁγίων καί τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλάζει ριζικά τίς διαθέσεις μας. Μά γιά νά γίνει αὐτό χρειάζεται ταπείνωση καί συντριβή. Ὁ κόσμος ἀγρίεψε ἀπό ἐγωϊσμό καί φιλαυτία. Γι' αὐτό καί τά πάντα γύρω μας ἔχουν κηρυχτεῖ κατεδαφιστέα. Εἶναι ἐπικινδύνως ἐτοιμόρροπα. Ἔχουν ρημάξει τή ζωή μας ἡ ὑπερκατανάλωση καί ἡ ἁμαρτία... Οἱ ἔφηβοι ἀπελπίζονται σέ μιά ἀπέραντη ἐνδοοικογενειακή, παρακαλῶ, ἐρπημιά. Οἱ ὄριμοι τά ἔχουν χαμένα. Ὁ Καλός Σαμαεῖτης, ὅμως, ξέρει νά ἀγαπᾷ ἥρεμα καί ἀθόρυβα. Φτάνει μέχρι τά ὅρια τοῦ θανάσιμου κινδύνου: Ὁ στόχος του εἶναι τό πανδοχεῖο... Καί γεμίζει δύναμη.

Τήν ἐλεημοσύνη μας τήν ὁμορφαίνει ἡ ἀγάπη. Στό πανδοχεῖο τοῦ Καλοῦ Σαμαεῖτη ἡ φιλανθρωπία δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἑνός ψυχροῦ, ἀπρόσωπου καί ἐγκεφαλικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἀλλά τό ξεχείλισμα τῶν διαπροσωπικῶν μας σχέσεων μέ τό Σταυρό καί τήν

Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου. Δυστυχῶς, ἔγινε πιά τῆς μόδας ὁ χωρίς Χριστόν Οὐμανισμός. Τό γράφει υπέρροχα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στή Β΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του, κεφ. 9, στίχος 7: Ἡ ἐλεημοσύνη σας «μή ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης» ἱλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» (Βλ. Τάκη Χριστοφόρου, Τό περιδέραιο, Λευκωσία 1988). Φιλανθρωπία χωρίς ὑπολογισμούς ἢ ἀγένειες. Φιλανθρωπία χριστοκεντρική.

Τί ὁμορφη, ἀλήθεια, πού θᾶταν ἡ ζωή μας, ἂν εἶχαμε στήν καρδιά κάτι, μικρό ἔστω, ἀπό τήν ἡρεμὴ γενναιότητα καί τήν ἀθόρυβη ἀγάπη τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη. Δέν θά θέλαμε νά φύγουμε ἀπὸ τό πανδοχεῖο του. Ἔτσι, ὅπως δέν ἤθελαν νά φύγουν ἀπὸ τό Θαβώρ οἱ μαθητές Πέτρος, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης κατὰ τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου. Τό θαβώρειο φῶς σαγηνεύει. Μαγνητίζει. Ἐλκύει. Ἀγιάζει.

Καί ὅλοι μας καλά τό γνωρίζουμε πῶς ποτέ δέν εἶναι ἀργά. Ἀρκεῖ νά πάρουμε τήν ὀριστική ἀπόφαση γιά μιάν ἀγαπητική πορεία ζωῆς Χριστοκεντρικῆς καί ἀληθινῆς. Ὁ Θεός θά εὐλογήσει τά ὑπόλοιπα. Καί ἡ ζούγκλα, στήν ὁποία ζοῦμε καί ἀπὸ τήν ὁποία εὐχαρίστως θά θέλαμε, ἂν μπορούσαμε, νά ἀποδράσουμε, νά δραπετεύσουμε, θά πάρει, ἐπιτέλους, κάτι ἀπὸ τήν ἀπερίγραπτη ὁμορφιά τῶν σκηνωμάτων τῶν ἀγίων, τῶν ὁσίων καί τῶν μαρτύρων.

- Σ' εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιατί, εὐτυχῶς, τίποτε δέν γίνεται ἐρήμην τῆς ἀγάπης Σου. Καί εἴμαστε ἡρεμοί, Κύριε, παρ' ὅλο τό ἄγχος καί τό ἄλγος τῆς πικρῆς καί σκληρῆς ἐποχῆς μας, γιατί τόν τελευταῖο καί οὐσιαστικότερο λόγο στά σχέδια καί στά ὄνειρα τῆς ζωῆς μας τόν ἔχεις μονάχα Ἐσύ. Ἀμήν!